

ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย*

จุไรรัตน์ ชมจรรย์¹

พนมพร เผ่าเจริญ²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดด้านการออกเสียงคำของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80 และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดด้านการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดดอนตาล อำเภอดงสิงห์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยนาท จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสม 2) แบบวัดความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการออกเสียงคำ จำนวน 20 ข้อ ด้านการเล่าเรื่อง จำนวน 10 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการพูด ด้านการออกเสียงคำ ร้อยละ 88.13 ของคะแนนเต็มสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีต่อความสามารถในการพูด ด้านการเล่าเรื่อง ร้อยละ 82.50 ของคะแนนเต็มสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

คำสำคัญ: สื่อประสม / การพูด / เด็กปฐมวัย

* บทความวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พ.ศ. 2554

¹ นักศึกษาลัทธิสุตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

² รองศาสตราจารย์, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ (ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)

The Effects of Learning Experience Using Multimedia on Speaking Ability of Preschool Children *

Churairat Chomchurai¹

Panomporn Paocharearn²

ABSTRACT

The main purposes of this research were to 1) compare the speaking ability in pronouncing word of preschool children through learning experience using multimedia with 80 percent of standard ability, and 2) compare the speaking ability in telling a story of preschool children through learning experience using multimedia with 80 percent of standard ability.

The samples were from the Service Area Office, Office of the Basic Educational Commission consisting of 16 preschool children of Anuban class 2 of Wat Don Tal School, Watsing, under Chainat Primary Educational Office during the first semester of 2011 academic year. The samples were selected by using Cluster Sampling to be studied for three weeks (five days a week). The research instruments were: 1) experience learning plans using multimedia, and 2) the speaking ability test divided into two parts: word pronouncing of twenty items and story telling of ten items.

The research findings were as follows:

1. The preschool children learned through the learning experience using multimedia had speaking ability in pronouncing 88.13 percent of total scores above the criteria of 80 percent.

2. The preschool children learned through the learning experience using multimedia had speaking ability in telling story 82.50 percent of total scores above the criteria of 80 percent.

Keywords: Multimedia / Speaking / Preschool Children

* Research Article from the Thesis for the Master of Education Degree, Curriculum and Learning Management Program, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand. 2011

¹ Student in Master of Education Degree, Program in Curriculum and Learning Management, Nakhon Sawan Rajabhat University

² Assoc. Prof., Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University (Thesis Advisor)

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

การศึกษาปฐมวัย เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี เป็นการศึกษาที่อิงพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูให้สอดคล้องกับพัฒนาการของวัยและธรรมชาติของเด็กแต่ละคน จะเป็นการวางรากฐานการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย ทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของแต่ละชีวิตเพื่อนำไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การถ่ายทอดความคิดต่าง ๆ ของมนุษย์โดยทั่วไปจะใช้ภาษาเป็นสื่อ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ดังที่พะอบ โปษะกฤษณะ (2541: 13) กล่าวว่าภาษาเป็นสื่อให้ติดต่อกัน และทำให้วัฒนธรรมอื่นๆ เจริญขึ้นการพัฒนาการพูดเป็นทักษะขั้นพื้นฐานของการอ่านและเขียน การจัดประสบการณ์ สร้างเสริม การเรียนรู้ประการหนึ่งที่ว่า ควรมีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้โอกาสเด็กพูดจะเป็นการสร้างเสริมการเรียนรู้ด้วยภาษา (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2551: 41) การเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูด เป็นการตอบสนองและส่งเสริมความสามารถทาง การพูด และการพูดเป็นพฤติกรรมที่ใช้แพร่หลายทั่วไป เพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานการณ์ การสื่อสารน้อยกว่าวิธีอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเตรียมความพร้อมทางภาษา นับว่าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือของมนุษย์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน โดยทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ ภาษาพูดและภาษาเขียน เพราะภาษาเป็นทักษะเบื้องต้นสำหรับการเรียนรู้ จึงจำเป็นต้องส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาด้วยการเริ่มต้นที่ตัวเด็ก

การใช้ภาษาพูดในเด็กปฐมวัยนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความพร้อมของอวัยวะเกี่ยวกับการพูด การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ และประสบการณ์ที่อยู่แวดล้อมตัวเด็ก จึงจะทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดได้ถ้าผู้เกี่ยวข้อง คือ พ่อแม่และครู จะรู้จักหาวิธีที่จะส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดให้กับเด็กโดยการจัดหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพื่อส่งเสริมการพูดในเด็ก (สุภาวดี ศรีวรรณะ.2542: 86) ครูจะต้องมีความเข้าใจในวิธีการจัดกิจกรรม ทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาหลักการสอน ตลอดจนการเลือกใช้สื่อเพื่อให้เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถของเด็ก

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มีเป้าหมายที่ต้องการพัฒนาเด็กวัย 3-5 ปีซึ่งเป็นวัยที่ร่างกายและสมองของเด็กกำลังเจริญเติบโต เด็กวัยนี้มีโอกาสเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าสำรวจ ทดลอง ตัดสินใจ เลือก ใช้ภาษาสื่อความหมาย คิดริเริ่มสร้างสรรค์และยังเด็กมีความกระตือรือร้นจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและผู้รับผิดชอบจึงต้องส่งเสริม สนับสนุน ให้ความรักความเข้าใจ เอาใจใส่เด็กวัยนี้เป็นพิเศษ (กรมวิชาการ.2546: 1) นอกจากนั้น ยังมีจุดหมายให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัย ตามความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา เมื่อเด็กจบการศึกษาระดับปฐมวัย เด็กจะต้องบรรลุมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่กำหนดในจุดหมายไว้ว่า ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย (กรมวิชาการ. 2546 : 9)

สื่อประสม เป็นนวัตกรรมทางการศึกษา ที่มีความเหมาะสม สามารถนำไปจัดกิจกรรมให้กับเด็กได้ โดยอาศัยทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคลที่ว่า บุคคล มีความแตกต่างกันหลายประการ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม การสื่อสาร และการเลือกเปิดรับสารที่แตกต่างกัน โดยสื่อประสมที่จัดให้กับเด็กปฐมวัยนั้น ประกอบด้วย ภาพการ์ตูน ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว อักษรและเสียง ซึ่งนำมาใช้ร่วมกันในรูปแบบของเพลง ปริศนาคำทาย นิทาน และคำคล้องจอง เป็นการฝึกให้เด็กมีความสามารถในการพูดได้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดหมายข้อ 9 (ครูมีความสามารถในการจัด การเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ) และข้อเสนอแนะของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) (องค์การมหาชน) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เด็กต้องสามารถสนทนาโต้ตอบ/เล่าเป็นเรื่องราว ฟังแล้วนำมาถ่ายทอดได้ในระดับที่แสดงถึงคุณภาพที่คาดหวัง ประกอบกับมีงานวิจัยเกี่ยวกับ เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมพัฒนาความพร้อมทางภาษาโดยใช้สื่อประสม มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (สุมิตรา ชาตานนท์.2541: บทคัดย่อ) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมจะพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดด้านการออกเสียงคำ ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดด้านการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80

สมมติฐานการวิจัย

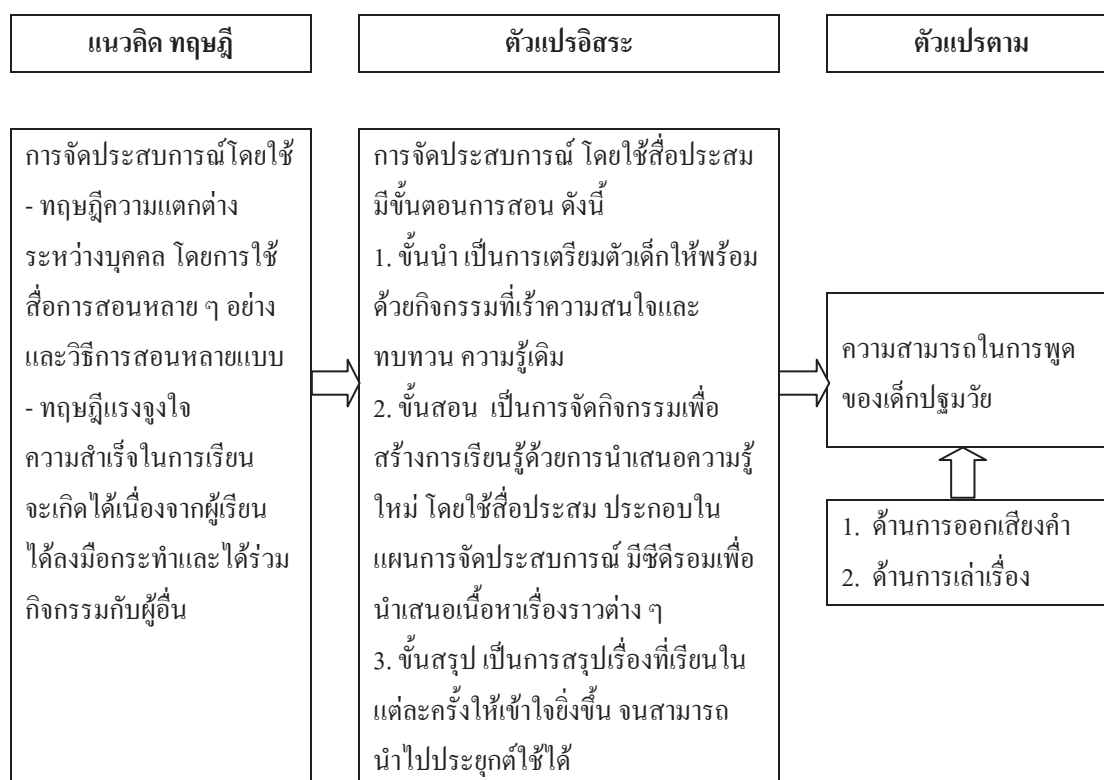
1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมจะมีความสามารถในการพูดด้านการออกเสียงคำ ไม่น้อยกว่าเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมจะมีความสามารถในการพูดด้านการเล่าเรื่อง ไม่น้อยกว่าเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation) คือ สิ่งซึ่งควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ อันเกิดจากความต้องการ (Needs) พลังกดดัน (Drives) หรือความปรารถนา (Desires) ที่จะพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งอาจจะเกิดมาตามธรรมชาติหรือจากการเรียนรู้ก็ได้ แรงจูงใจเกิดจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลนั้น ๆ เอง ภายใน ได้แก่ ความรู้สึกต้องการ หรือขาดอะไรบางอย่าง จึงเป็นพลังชักจูงหรือกระตุ้นให้มนุษย์ประกอบกิจกรรมเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหรือต้องการนั้น ส่วนภายนอกได้แก่ สิ่งใดก็ได้

ตามที่มาเร่ร่อน นำช่องทาง และมาเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมในตัวมนุษย์ ซึ่งแรงจูงใจนี้อาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอก แต่เพียงอย่างเดียว หรือทั้งสองอย่างพร้อมกันได้

ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล บุคคลมีความแตกต่างกันหลายประการ เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติ สติปัญญาและความสนใจ เป็นต้นและความแตกต่างนี้ยังขึ้นอยู่กับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรม ทำให้มีพฤติกรรมการสื่อสารและการเลือกเปิดรับสารที่แตกต่างกันแสดงกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประเภทของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental research) ใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวและวัดผลเฉพาะหลังการทดลอง (One – group Posttest Only design) แสดงแบบแผนการทดลองดังภาพที่ 2

แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	ทดลอง	สอบหลัง
ทดลอง	X	T ₂

เมื่อ X แทน การดำเนินการตามแผนการจัดประสบการณ์การใช้สื่อประสม
ที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย

T₂ แทน การวัดความสามารถในการพูดหลังการจัดประสบการณ์

ภาพที่ 2 แบบแผนการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 กลุ่มโรงเรียนวังน้อยอำเภอวัดสิงห์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยนาท จำนวน 6 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดคอนตาล จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์การใช้สื่อประสม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์การใช้สื่อประสม
2. แบบวัดความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการออกเสียงคำ จำนวน 20 ข้อ ด้านการเล่าเรื่อง จำนวน 10 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดประสบการณ์ โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้เวลาทดลองทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ๆละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง
2. หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัยผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถของเด็กด้วยแบบวัดความสามารถในการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นตรวจให้คะแนน และนำเสนอที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย 2 ข้อ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสามารถในการพูด ด้านการออกเสียงคำ ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80
2. การวิเคราะห์ความสามารถในการพูด ด้านการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมกับเกณฑ์ความสามารถร้อยละ 80

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการพูดด้านการออกเสียงคำ ร้อยละ 88.13 ของคะแนนเต็ม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการพูดด้านการเล่าเรื่อง ร้อยละ 82.50 ของคะแนนเต็ม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2

อภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการพูด ด้านการออกเสียงคำ ร้อยละ 88.13 ของคะแนนเต็ม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้เนื่องจากเด็กเห็นภาพจึงสามารถพูดออกเสียงคำตามรูปภาพที่มองเห็น ประกอบกับเด็กได้ฝึกออกเสียงคำซ้ำ ๆ กันบ่อยครั้ง และจากการที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำโดยตรง ย่อมมีความหมายต่อผู้เรียนทำให้เกิดแรงจูงใจ ในการเรียนผล เช่นนี้มีความสัมพันธ์กับการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับงานวิจัยของปานใจ จารุณิช (2548) ได้ศึกษาพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง นักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 15 คน

โรงเรียนสาธิตอนุบาลตอออกุทิศ สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง มีพฤติกรรมทางการพูด หลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการจัดกิจกรรมโดยใช้เพลงประกอบการจัดประสบการณ์ เป็นสิ่งเร้าที่สนุกสนาน กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกออกเสียงคำได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนางเยาว์ คลินิกฉาย (2543) ได้ศึกษาถึงความสามารถด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้เพลงประกอบ และการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย หญิง ที่มีอายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนบ้านห้วยโป่ง-ไผ่ขวาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการพูด ด้านการเล่าเรื่อง ร้อยละ 82.50 ของคะแนนเต็ม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น ประกอบกับสื่อประสมเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เด็กได้รับประสบการณ์ตรง ด้วยการลงมือกระทำ เกิดการเรียนรู้จริง ได้ร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ เด็กจะกล้าแสดงออกมากขึ้น เช่น เห็นภาพต่าง ๆ สามารถเล่าเป็นเรื่องราวได้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของพิชญาดา ธาตุอินจันทร์ (2550) ได้ศึกษาการใช้นิทานภาพ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเวียง อำเภอฟาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ โดยการใช้นิทานภาพเป็นสื่อสำหรับฝึกทักษะในการพัฒนาการฟังและการพูดออกเสียงของเด็กปฐมวัย จำนวน 5 เล่ม หลังจากใช้นิทานภาพที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย พบว่านักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับดีมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นภาพร ันทะผลา (2547) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 16 คน ซึ่งได้รับการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ระยะเวลาการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ แบบแผนการทดลองคือ Randomized control group pretest-posttest design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบประเมินทักษะการพูด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกชันและการทดสอบของแมน-วิทนีส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน มีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การออกแบบแผนการจัดกิจกรรมควรปรับเวลาให้เหมาะสมกับศักยภาพของเด็ก
2. ควรฝึกให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็ก จากการพูดง่าย ๆ ไปสู่การเขียนได้
3. ผู้สนใจอาจออกแบบวัดความสามารถในการพูดให้มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อเด็กจะได้พูดประโยคได้ยาวขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยการจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อประสมในสาระการเรียนรู้หรือหน่วยอื่นๆ ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนสื่อประสมให้มีรายละเอียดมากกว่านี้ได้
2. ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสร้างสื่อประสมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อสนองต่อการขาดแคลนครู
3. ครูผู้สอนที่มีทักษะในการใช้คำถามปลายเปิด หรือคำถามชี้แนะ ซึ่งเป็นคำถามที่ช่วยกระตุ้นความคิด เพื่อให้เด็กคิดได้หลายแง่มุม ได้คำตอบหลายทิศทาง สามารถนำเทคนิคการตั้งคำถามมาใช้ในการศึกษา และวิจัยเกี่ยวกับการพูดของเด็กปฐมวัยได้

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ, (2546). **คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546** (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี).

กรุงเทพมหานคร : ศูนย์กลางคาวา.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพมหานคร :

เอ็ดิตัน เพรสโปรดักส์.

นงเยาว์ คลิกลาย. (2543). **ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด**

กิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้เพลงประกอบ. ปรินิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต

(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นภาพรณี อันทะผลา. (2547). **ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้น**

อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์

ปริญญามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปานใจ จารุณิช. (2548). **พฤติกรรมกรพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง**.

ปรินิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

ผะอบ โปษะกฤษณะ, คุณหญิง. (2541). **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : รวมสาส์น.

- พิชญาดา ธาตุอินจันทร์. (2550). การใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา (ประถมศึกษา). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภาวดี ศรีวรรณ. (2542). พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม. นครสวรรค์ : อินทนนท์.
- สุมิตรา ชานันท์. (2541). การพัฒนาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้สื่อประสม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา (หลักสูตรและการสอน). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
